

1

Leon

Jeg forlod Stockholm, omkring syv måneder efter at min hustru og datter var forsvundet.

Det var en varm søndag formiddag i begyndelsen af august. Min taxa stod og ventede øverst oppe på Slottsbacken ved siden af Birger Jarl – Gamla Stan var alt for fyldt med turister til at muliggøre biltrafik. Det havde telefondamen ved taxaselskabet forklaret, uden at jeg havde spurgt, og da jeg trak mine to uhåndterlige kufferter hen over brostenene på Stortorget, kunne jeg konstatere, at det passede. Fortovscafeerne var stuvende fulde, og rundt om pumpen stod horder af japanere, tyskere og italienere og fotograferede hinanden af hjertens lyst. På trappen op til Svenska Akademien sad en snes unge mennesker i gule T-shirts og lyttede til en kvinde, som læste et eller andet op fra en bog. Jeg gik ud fra, at det var skrevet af en nobelpristager fra deres hjemland. Hvad det så ellers var for ét. Måske Polen. De få ord, jeg kunne opfatte, lød slaviske.

Jeg var svedig, allerede da jeg fik øje på taxaen og slotsfacaden. Farvel Stockholm, tænkte jeg. Jeg var ved at briste i gråd ved den tanke, men det gik over.

“Det var ingen lang tur,” sagde chaufføren, da jeg havde taget plads på bagsædet.

“Nej,” sagde jeg. “Men med to kufferter og en gammel idræts-skade ... ja, du forstår.”

Det havde han ingen bemærkninger til, og vi talte heller ikke yderligere under den syv minutter lange tur til Centralen. I øvrigt havde han jo kendt min destination på forhånd, fordi jeg havde forudbestilt.

Mit endelige rejsemål kendte han dog ikke. Det var der heller ikke mange andre, der gjorde – i det mindste ikke i rigets hovedstad. Jeg havde bevidst tiet stille med det og kun informeret min søster, et par tidligere venner og min rektor. Min søster havde boet i Basel i Schweiz de sidste seks år. Og jeg havde ikke set hende i lige så lang tid.

Jeg havde ikke indtryk af, at nogen ville savne mig. Det kunne jeg godt forstå. Medlidenheden har sine grænser – og det er ikke let at tage havarerede mennesker til sit hjerte. En måned eller måske to eller tre, det kan man klare, men næsten ingen kan klare det i et halvt år. Gammel sorg bliver kedsommelig.

Helene var blevet begravet i marts måned. Det havde taget sin tid at få liget hjem – der havde været en bizar række af formaliteter, efter at de først havde fundet og identificeret hende, men Judith var stadigvæk registreret som forsvundet. Det var jo af dette faktum, mit sørgelige håb udsprang. Mit havari. Hvem som helst kunne regne ud, at hun var død, og at det Indiske Ocean var stort nok til at skjule et dødt menneske, så længe det ville.

Hvem som helst altså med undtagelse af mig. Jeg havde studeret kortet over øerne ud for Tanzanias kyst i månedsvis. Pemba, Mafia, Zanzibar. Samt en del mindre pletter i det uendelige blå, så små at de formodentlig ikke engang var beboede. Men hvis hun var kommet i land på en af disse pletter, kunne det så ikke tænkes, at hun stadigvæk holdt sig i live inde i en lille jungle? Sådant ræsonnerede jeg. Overlevede på frugter og spiselige rødder – det kunne vel godt tænkes? Usandsynligt selvfølgelig, men livet er jo en lang række af usandsynligheder.

Færgen var forlist i en storm mellem Dar es-Salaam og Zanzibar. Ud af de to hundrede og halvfems passagerer havde seksogtredive overlevet. Et hundrede og femoghalvfems var fundet druknet, skyllet op på forskellige kyster i området. Nioghalvtreds savnedes. At disse tal var korrekte, var der egentlig ikke nogen, som troede.

En af dem, der var blevet reddet, var en svensk forhenværende oberst ved flyvevåbenet. Jeg havde talt med ham så mange gange, at han til sidst – et stykke ind i april – ikke længere svarede, når

jeg ringede ham op. Den eneste oplysning af værdi, jeg fik ud af ham, var, at han mente at have bemærket Helena og Judith, da man gik ombord i den overfyldte båd i havnen i Dar.

Men nej, han havde ikke talt med dem. Nej, han havde ikke været i nærheden af dem, da færgen kæntrede. Nej, han havde ikke set nogen af dem i vandet, da redningsflåden samlede ham op fra det stormomsuste hav.

Og nej, han mente ikke, at det havde været muligt at svømme ind til nogen af øerne. Den nærmeste lå i mindst otte kilometers afstand fra ulykkesstedet, og da ulykken indtraf, havde bølgerne været omkring fire meter høje.

Jeg har altid været et menneske, der holdt fødderne på jorden. Måske ikke ateist, men i det mindste agnostiker. Jeg underviser i svensk og historie, jeg dimitterede fra læreruddannelsen i Uppsala i 1974. Da jeg forlod Stockholm den varme augustdag, var der omkring en måned til min femogfyrretyvende fødselsdag. Begge mine forældre har været døde i flere år. Jeg har ingen nære slægtninge ud over den søster, jeg allerede har nævnt. Helena og jeg ville have kunnet fejre vores attende bryllupsdag til september, vi fik kun ét barn, vores datter Judith.

Rejsen til Østafrika var en gave til hendes femtenårs fødselsdag. Nok om det.

Turen til K tog næsten seks timer. Den sidste del af den foregik i bus – en gammel, gul én med i alt to passagerer og en chauffør, der så ud som en slidt Richard Nixon. Den passager, der ikke var mig, var en pige omkring de tretten med en kattekurv på skødet. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om jeg ville støde på hende i et klasseværelse i en nær fremtid.

Pigen selv lod jeg dog fornuftigvis være med at spørge. Skolestarten lå endnu et par uger ude i denne fremtid – for mig ville det have været rigeligt med et par dage – og mens vi brummede fremad igennem det solbeskinnede, men mennesketomme skovlandskab, kunne jeg pludselig ikke fatte min idé om at ville akklimatisere mig i byen, før den såkaldt alvorlige fase gik i gang. Det virkede temmelig klart, at folk stadigvæk holdt ferie, som de til-

bragte et helt andet sted, et indtryk som blev forstærket, da vi parkerede på et lille torv ved siden af en nedlagt jernbanestation. Fire busser stod forladte som døde heste, der ventede på deres begravelse, en enkelt kiosk holdt lukket frem til midten af måneden, og ved taxaskiltet fandt jeg en gammel Volvo med nedrullede vinduer, men uden chauffør. Da jeg havde ventet i fem minutter, dukkede han op med en bærepose fra Systembolaget og en tabloidavis. Han nikkede – ikke uvenligt – og jeg nikkede tilbage i en eller anden form for indforståethed. Det var jo fredag. Jeg opgav min adresse, vi begyndte at køre og kort tid efter kunne jeg sætte nøglen i døren til mit nye hjem. Östra Ågatan 36, en møbleret toværelses i en mindre udlejningsejendom ned til åen. Beliggende cirka midt imellem Stora Torget – selve centrum i K, så vidt jeg har forstået – og Bergtunaskolen, min fremtidige arbejdsplads.

Det mismod, som havde ligget på lur hele eftermiddagen, voksede i løbet af nogle sekunder til halvvejs panik. Jeg konstaterede, at klokken var kvart i seks, hældte en whisky op og gik ud og satte mig på altanen. En fugl, formodentlig en sjagger, kom og slog sig ned på rækværket et øjeblik, før den fløj videre i et blødt fald ned mod åen. En duft af grillrøg smøg sig rundt om en husgavl, og jeg konkluderede, at der var mennesker i nærheden.

Det var Ludmilla Kovacs, der havde fortalt mig om det ledige job. Da vi mødtes til den reception, havde vi ikke set hinanden i tyve år, og hvis hun ikke var kommet hen til mig og havde præsenteret sig, så ville jeg ikke have genkendt hende. Naturligvis ikke. I det år, hvor vi var sammen på læreruddannelsen, havde hun været en ganske vredladen venstreorienteret pige med tre kilo vildtvoksende mørkerødt hår og en schæfer ved navn Oktober. Hun plejede at slæbe hunden med til timerne, sådan var det dengang.

Jeg ville aldrig være gået til den reception efter Sigurds doktorforsvar, hvis ikke Marta havde overtalt mig. Marta var en af min druknede kones ældste venner, og Sigurd havde skrevet på sin afhandling om regnorme, så længe vi havde kendt ham. Tre børn og et par affærer var kommet i vejen, men regnorme er tålmodige dyr, så til sidst havde de fået lov til at se dagens lys. Hele foråret

havde jeg brugt ulykken som undskyldning for ikke at mødes med folk, men det argument accepterede Marta ikke. Helena ville være blevet skide sur, hvis du blev væk, sagde hun, og det havde hun sikkert ret i. En pligt er en pligt, et dødsfald og et forsvundet barn spiller ingen rolle i den sammenhæng.

Altså befandt jeg mig en aften i slutningen af maj på det konferencested som hedder Piperska Muren på Kungsholmen, og da selskabet brød op hen ved midnat, kom en vagt bekendt kvinde hen til mig og spurgte, om jeg mon kunne huske hende. Da det efterhånden gik op for mig, at hun hed Ludmilla Kovacs, og at hun var dimitteret fra lærerhøjskolen i Uppsala i foråret 1974, dansede vi to gange, før vi satte os i en sofa og begyndte at tale sammen.

Hun havde hørt om ulykken, den havde Marta fortalt om, og da hun selv havde en tidligere kæreste liggende seks fod under jorden efter nærkontakt med en bjergvæg – sandsynligvis et selvmord – så syntes jeg, der var en slags forståelse imellem os. Det var sjovt og ligetil at snakke med hende, men vi var selvfølgelig også en smule berusede begge to. Og da hun tre dage senere ringede og forklarede, at hun absolut havde ment det alvorligt med sit forslag om den skole i K, hvor hun selv havde arbejdet i en herrens masse år, så fik jeg en fornemmelse af, at det ville være det helt rigtige skridt at tage i den aktuelle situation. Jeg vidste, at min surt erhvervede goodwill ude på Lidingø var blevet opbrugt i løbet af forårssemesteret – både hos eleverne og kollegerne. Medlidenheden har som sagt en tidsgrænse, og for en lærer i overbygningen er den ofte smerteligt tydelig: Enten fungerer man, eller også fungerer man ikke. Jeg havde ikke fungeret.

Desuden havde jeg – mod al fornuft – nægtet at lade mig sygemelde ud over den første uge i januar. Fordi arbejde siges at fremme både helbred og velstand. Gu' gør det ej.

Til at begynde med vidste jeg ingenting om, hvad der var sket med min forgænger på Bergtunaskolen – årsagen til at jobbet var blevet ledigt – men da de første informationer kom sivende i juni, var det for sent at fortryde. Båndene til Lidingø og Stock-

holm var blevet klippet over, der var bestilt opmagasineret ude i Skärholmen, og mit dystre liv var sporet ind på et nyt og ukendt kapitel. Mine forældre var begge døde, da de var i begyndelsen af halvferdserne, men det kan faktisk godt hænge sådan sammen, at man har halvdelen af sit liv tilbage, når man endnu ikke er fyldt femogfyrre. Måske var det sådan, jeg ræsonnerede. Livet er sejt, og det varer så længe, som det varer.

Jeg havde naturligvis tænkt en del på selvmord, hvem ville ikke have gjort det, men helt tæt på var det aldrig kommet. Min terapeut spurgte ved hvert eneste møde, hvordan det stod til med den sag, og jeg svarede som regel, at den i hvert fald ikke stod øverst på dagsordenen, når jeg vågnede badet i angstens sved om morgenen.

Udmærket, plejede han at svare, hvorefter han klappede mig på knæet. Så siger vi det. Indbyd ikke døden, den skal nok komme alligevel.

Tak, det ved jeg, plejede jeg at svare.

Hvad angår byen K, så havde jeg aldrig tidligere sat mine ben i den, en erfaring jeg deler med de fleste mennesker i verden. Den ligger i den indre del af Norrland og havde før i tiden været en slags centrum for den svenske skoproduktion, men siden halvferdserne havde den været domineret af en række succesfulde småindustrier og amlandets mest flugtsikre fængsel. Bystyret havde været socialdemokratisk fra tidernes morgen, og man havde et fodboldhold, som rykkede op i første division omkring hvert sjette år. Hvorefter man så spillede en elendig sæson, fyrede en træner og så startede forfra.

En sø, en travbane og en slalombakke.

I nærheden af nitten tusind indbyggere ifølge folketællingen fra 1994 samt to overbygningsskoler. Nærmeste gymnasium, sygehus og banegård i områdets centrale by Ö små halvtreds kilometer væk. Og en lufthavn, hvis det virkelig hastede.

Med nogenlunde den mængde kundskab i bagagen sad jeg således denne første varme augustaften på min altan på anden sal, mens jeg nippede til min whisky og stirrede ud over et stykke

af den trægt flydende Storå. Den hedder Moråen vest og øst for byen, men så længe den flyder mellem husene, så har den et andet navn. Af en eller anden uransagelig årsag, som den uvidende plejer at sige. Nå – men ud for min lejlighed er den altså kantet af frodige birketræer, så jeg fik kun et glimt af det brune vand – og når jeg løftede blikket dertil også af et kirketårn, et større antal ukendte huse og tage, en orangefarvet byggekran, en blød bjergkam i det fjerne samt et par flokke af alliker, der stædigt og uden en begribelig koreografi tegnede mønstre mod den langsomt mørknende sensommerhimmel.

Hvad laver jeg her? Det var nok det, jeg tænkte. Hvorfor sidder jeg på en gudsforladt betonaltan i nærheden af den 63. breddegrad? Jeg burde i det mindste begynde at ryge igen.

2

Andrea

Vågnede igen i morges efter den samme drøm. Hele familien sidder på en flåde, som driver ned mod et vandfald. Mor og far er helt ubekymrede, de sidder og spiser rejer og drikker vin. Det er en skovtur af en slags, men midt ude i en strid strøm. Aron og August spiller kort. Det er kun mig, der forstår, hvad der er ved at ske, men det hjælper ikke, at jeg forsøger at få dem til at forstå. De bliver bare irriterede på mig, beder mig om at tie stille og ikke forstyrre. Ikke være så insisterende og besværlig.

Så til sidst giver jeg pokker i dem. Dykker ned i vandet og svømmer i land. Jeg klarer mig lige netop. Derefter sidder jeg på en sten og ser, hvordan de styrter ud over kanten på vandfaldet og omkommer.

I det mindste antager jeg, at de omkommer, for det er et frygteligt vandfald med skummende, buldrende vand og skarpe klipper. Drømmen slutter med at de falder ud over kanten, og så er de væk. Sådan ender den altid. Jeg har nok drømt den fem eller seks gange i løbet af sommeren.

Og når jeg vågner, tænker jeg bare: Nå ja, det var så det.

Det er det, der er det frygtelige. At jeg ikke er mere oprevet. At jeg ikke er bange og koldsvedende og skrækslagen, når jeg åbner øjnene. Når man er femten år gammel og mister hele sin familie, så burde det da føles ret sørgeligt.

Men det gør det altså ikke. Og det skyldes ikke, at jeg forstår, at det bare er en drøm. Når jeg ligger i sengen bagefter og tænker på det, så indser jeg, at jeg ville føle på omtrent samme måde, hvis det virkelig skete.

Nå ja, det var så det.

Det ville naturligvis skabe en masse praktiske problemer. Hvor skulle jeg bo? Hvem skulle tage sig af mig? Man ville selvfølgelig ikke gå med til, at jeg skulle tage mig af mig selv. At jeg ganske enkelt blev boende i vores hus og klarede mig på egen hånd. Jeg ville sikkert være tvunget til at flytte og ville ende hos en ny familie, som jeg heller ikke følte noget fællesskab med.

Fællesskab. Jeg overvejer, hvem jeg egentlig har noget til fælles med. Havde man spurgt mig for et år siden, havde jeg sikkert svaret Anna og Malin. Måske også Sara. Vi havde været venner siden fjerde klasse, da Sara begyndte på skolen, men i løbet af det sidste år i ottende er vi gledet fra hinanden. Langsomt, men sikkert. De siger, at jeg er *sær*. Egentlig er det kun Anna, der siger det, men det er Anna, der bestemmer. Du er så *vildt sær*, siger hun og ler som for at vise, at der ikke er noget galt med at være sær. Men jeg ved, at der ligger en ganske ubehagelig alvor nedenunder. Hun kan ikke lide mig mere.

Måske har det noget med Ivan at gøre. Der gik blot en halv dag, efter at han var startet i klassen, før Anna var forelsket i ham. Men Ivan vil ikke have hende. Jeg vil heller ikke påstå, at han vil have mig, men det er helt klart, at vi kan snakke sammen, Ivan og jeg. Han bliver jo betragtet som lidt speciel, først og fremmest af lærerne tror jeg, og han har en temmelig sørgelig baggrund. Måske passer ordet *sær* også på ham, men det er ligesom mere i orden for en dreng at være sær. Navnlig hvis man også er pæn, og det er han. Og endnu mere hvis man også er skolens bedste basketballspiller, og det er han.

Så jeg er ikke så meget sammen med dem mere, hverken med Anna, Malin eller Sara. Her i sommer har jeg næsten ikke set skyggen af dem, men det skyldes naturligvis, at vi har opholdt os forskellige steder. Sara har besøgt sin familie i Norge – dér er hun i øvrigt stadigvæk – hun plejer ikke at komme hjem før to eller tre dage, før skolen starter. Malin har været på Gotland og Anna på vestkysten, hvor hun har hjulpet til i sin morbrors restaurant. Det er, som det plejer at være. Selv har jeg været på to lejre – en konfirmationslejr og så en basketball-lejr. Ivan var også på den sidste

af dem, men vi snakkede ikke specielt meget. Lederne sørgede for at holde drenge og piger adskilte, de var vel bange for, at der skulle opstå problematiske relationer.

Og så en uge i Grækenland med familien. Jeg fatter ikke, hvorfor man tager til Grækenland midt i juli, men det har vi gjort tre år i træk nu. Til den samme ø ovenikøbet og til det samme hotel – Hotel Zephyr ved Malia på Kreta. Der var aldrig under tredive graders varme – selv om natten.

Nu er det så ikke sådan, at jeg beklager mig over Kreta, det er en fed ø, og desuden mødte jeg en fyr. Calle fra Stockholm. Han er seksten år, og de to sidste dage kyssede vi faktisk – kyssede så jeg var øm i munden bagefter, og måske var vi også gået i seng sammen, hvis jeg havde været lidt modigere. Eller hvis vi havde haft lidt mere tid. Den sidste nat sov vi sammen på stranden, og det er helt sikkert det mest romantiske, jeg nogensinde har været med til. Men vi tog aldrig tøjet af. Jeg tror egentlig ikke, at nogen af os ville det.

Han er en blid fyr, ham Calle, slet ikke cool sådan som de barnlige drenge i min klasse tror, de er nødt til at være. Vi har ringet sammen fire eller fem gange, siden vi sagde farvel for to uger siden, og det virker faktisk, som om han er lidt lun på mig. Jeg var bange for, at det hele ville falde sammen, da vi lod Kreta bag os, men sådan er det ikke blevet. Ikke endnu i hvert fald. Vi har snakket om, at jeg skal tage til Stockholm for at besøge ham, måske i efterårsferien, men jeg vover ikke at håbe for meget på det endnu. Der er trods alt forskel på en græsk ø i juli og en lejlighed i Stockholm om efteråret. På Midsommerkransen. Hvor det så end er. Med forældre, en autistisk lillebror og det ene med det andet.

Resten af sommeren – mens der ikke var lejr eller Kreta – har jeg gået og kedet mig her i K. Har ligget og læst bøger nede i friluftsbadet eller er cyklet ud til mormor og morfar i deres hytte. De er trods alt ikke sindssygt gamle, og jeg tænker, at jeg måske ville ende hos dem, hvis min familie skulle omkomme. I et vandfald eller på anden måde. Det ville på mange måder være en praktisk løsning, jeg er bare ikke sikker på, at de vil have mig.

Jo, måske mormor, men ikke morfar. Jeg synes, han bliver mere og mere sær, for hver gang jeg træffer ham, og det er altid på grund af ham, at jeg beslutter mig for ikke at overnatte. Hver gang. Ikke at der er noget snusket ved ham, slet ikke, men jeg har bare ikke lyst til at sidde og spise morgenmad sammen med ham. Mormor siger, at han har haft det svært med at gå på pension, og det er måske rigtigt. Han har ganske enkelt for lidt at tage sig til. Før pensionen arbejdede han ved postvæsenet i syvogfyrre år – nu går han i stedet og slår græs rundt om hytten tre gange om ugen og skriver læserbreve om alt muligt, som han synes er galt med samfundet. Altid med en anden signatur end sit navn. *En der ikke plejer at klage, En borger med sund fornuft* og sådan noget. Det er nok mormor, som tvinger ham til ikke at bruge sit rigtige navn, for at hun skal slippe for at skamme sig over ham.

Uanset hvad, så er der nu ikke mere end en uge, til skolen starter. I går rendte jeg på Charlie, det var første gang, jeg snakkede med ham siden ulykken i maj. Han var jo næsten ikke i skole de sidste uger af forårssemesteret. Og til afslutningen læste han bare det der ubegribelige digt op, men han gik ikke med ud i klasseværelset for at få sine karakterer og spise kage. Jeg havde hørt et eller andet sted, at han skulle skifte skole, men nu fortalte han mig, at det ikke var tilfældet.

Det sagde han på sin typiske læsehestmanér.

“Det er ikke tilfældet, Andrea. Jeg er bange for, at du nok må blive ved med at trækkes med mig.”

Jeg svarede, at jeg aldrig havde haft problemer med at holde ham ud, og jeg kunne se på ham, at han troede på mig. At jeg ikke løj for at være venlig. Der er andre, som har haft problemer med Charlie og hans besserwiserstil. Men hvem ved, måske får han en ny og lidt anderledes status efter det, der skete. Før vi skiltes sagde han i hvert fald noget, som jeg slet ikke forstod.

“Det er muligt, at jeg får brug for at interviewe dig, Andrea. Det har du vel ikke noget imod?”

“Hvad?” sagde jeg.

“Du hørte vist godt, hvad jeg sagde,” sagde Charlie.

“Interviewer?”

“Ja.”

“Om hvad?”

“Det vil jeg vende tilbage til. Det er en smule følsomt.”

Jeg gloede på ham og tænkte, at hans såkaldte geni nu var slået om i galskab. Det har man jo hørt om før. Og så tænkte jeg et par måneder tilbage i tiden.

“Har det noget med Kallmann at gøre?”

“Det vil jeg forklare i forbindelse med interviewet. Hvis du altså er med på det.”

“Selvfølgelig,” sagde jeg, lettere forvirret. Han kan det der, Charlie, med at forvirre folk med sine mærkelige udtalelser.

Men da han var gået sin vej, indså jeg, at jeg naturligvis havde gættet rigtigt. Hvad skulle det ellers handle om, hvis det ikke var Kallmann?

Jeg har naturligvis tænkt en del over det, det ville alle nok have gjort. Der var ingen, som kendte Kallmann, mens han levede. Der gik bare en del mærkelige rygter om ham. Og stadigvæk er der ingen, som rigtigt fatter, hvordan det hele gik til. Jeg tror, de fleste bilder sig ind, at der var tale om et mord, og mange blev sikkert skuffede, da politiet konstaterede, at han var død af naturlige årsager, og stoppede efterforskningen.

Eller også lod de bare, som om de stoppede efterforskningen, jeg ved det ikke. Det virkede i hvert fald, som om det var Ivans opfattelse. Vi snakkede om det ganske kort på vej til basketlejren. De havde gjort det, for at gerningsmanden eller gerningsmændene skulle tro, at de kunne slappe af. Lydia, en af pigerne i klassen, har en far, der er politimand, men han arbejder tilsyneladende i den forkerte afdeling. For øvrigt ville han nok ikke afsløre det under nogen omstændigheder, hvorfor skulle han gøre det? Og heller ikke Lydia. Hvis der er nogen i klassen, der opfører sig som en østers, så er det hende.

Min far er også en østers. Østersernes konge kunne man sige. Han siger ikke mere end ti-tolv ord om dagen, men den morgen hvor aviserne skrev om Kallmann første gang, og hvor vi for en gangs skyld var samlet om morgenbordet alle sammen, så fik han

alligevel sagt, at det var selve huset, der var skyld i det hele. Hvis man var så forbandet tåbelig, at man opholdt sig i tyskerens kragelot om natten, så måtte man faktisk være forberedt på hvad som helst.

Men da mor så spurgte ham, hvad han mente med det, fik hun naturligvis ikke noget fornuftigt svar. Han bare mumlede og skovlede mere grød i munden, og jeg kunne mærke, at jeg næsten blev bange. Ikke på grund af det, han havde sagt, men for at jeg engang i fremtiden ville blive ligesom ham. At jeg ville komme til at sidde indelukket i mine egne træge tanker uden kontakt med andre mennesker. Jeg har jo trods alt halvdelen af hans gener og arveanlæg i kroppen – hvis jeg ellers har forstået Karlings biologitimer korrekt – og det virker ikke som noget, man skal se frem til. Man må bare håbe, at min mor er lige så dominerende på dette område som på alle andre. Hvis der er noget, jeg ikke fatter i forbindelse med mine forældre, så er det, hvorfor de har giftet sig. Eller rettere sagt hvorfor min mor giftede sig med min far. Mindst tre gange har jeg bedt hende fortælle, hvordan de mødtes, men hver gang er hun begyndt at snakke om noget andet. Måske er det en skamfuld historie – noget med at de var blevet skidefulde begge to, havde bollet, og så blev jeg til. At de ligesom slet ikke kendte hinanden inden da. Og når jeg tænker efter, så tror jeg faktisk, at det er en ganske sandsynlig historie.

En ikke ganske usandsynlig hypotese, som Charlie ville have sagt.

Måske er det også derfor, de ventede så længe med Aron og August. De ville se, om de virkelig kunne holde ud at være gift, før de bollede igen.

Nu er jeg vulgær, men det skider jeg på. Mine brødre er i hvert fald fem og seks år yngre end mig, og jeg har aldrig haft hverken glæde eller nytte af dem. Da jeg fik stilen retur med overskriften *Min familie*, tog min svensk lærer Enoksson mig med ind i grupperummet og sagde, at det var noget af det bedste og mest morsomme, han havde læst i mange år. Han håbede bare, at det ikke var helt sandt. At jeg *havde taget mig visse litterære friheder*, som han sagde.

Selvfølgelig, sagde jeg. Jeg lyver lige så rask, som en hest kan rende.

Svensk er mit yndlingsfag, navnlig stilskrivning, og det var synd, at vi ikke fik lov til at beholde Enoksson mere end to semestre. Vi fik Kallmann i ottende, og nu skal vi have en helt tredje høvding i skolens vigtigste fag på lige så mange år. Hvis altså ikke Enoksson flytter tilbage igen fra Göteborg. På den anden side ... hvem ville vel finde på at flytte tilbage til K, når man nu endelig er sluppet væk herfra?

Et godt spørgsmål, som man siger. Der er så mange spørgsmål, og nu har jeg ligget i sengen og skrevet hele formiddagen uden at finde fornuftige svar. Da ingen er kommet og har forstyrret mig, går jeg ud fra, at huset er tomt. Mor og far arbejder naturligvis, og brødrene Jordbærhat er nok ude at bade som sædvanlig. Bare det at de er rødhårede viser jo, at de er i familie med far. Og uanset hvor meget jeg søger, så kan jeg ikke finde et eneste rødt hår hverken på mit hoved eller min krop. Så jeg håber, at det der med genetisk dominans og hvad hedder det andet nu ... redundans ... virker. Jeg kunne godt tænke mig at vokse op og blive nogenlunde som min mor.

Måske vil jeg holde vægten lidt bedre, men det ligger nok ikke i generne. Det har med karakteren at gøre, selvom den måske også er genetisk bestemt? Hun kan i hvert fald ikke komme i nærheden af en kage eller en tærte uden at spise den. Det er det, hun selv påstår.

Apropos det, så er jeg ved at blive ganske sulten efter noget frokost. Klokkeren er faktisk næsten tolv.

Og jeg skal mødes med Emma klokken ét. Hun kom tilbage fra sin far og sin familie i Argentina i går. Der har hun været og haft vinter hele sommeren – i næsten seks uger. Præcis som sædvanlig med andre ord, men det her er sidste gang. Det lovede hun, da vi talte i telefon sammen i går aften. Jeg mindede hende ikke om, at hun sagde nøjagtigt det samme i august sidste år, og jeg kom til at tænke på, hvordan det ville være, hvis min østersfar boede så langt væk som i Sydamerika. Måske ville det så være lidt lettere at synes om ham. Men jeg ville nu alligevel aldrig i livet tage over og hilse på ham hver eneste sommer.

Hvis det nu er sådan, at man stadigvæk skal have en hjerteven-

inde, når man skal til at begynde i niende, så ville jeg til enhver tid vælge Emma. Hun er stædig som bare pokker, men i det mindste er hun selvstændig. Måske er hun også lidt sær.